

ג' רש"א ומסכנא
ע"א מ"י פ"ט מהל'
פסו ל' מוקדשין
הלכה א'
פ"ב מ"י פ"ד מהל'
ק"ס הלכה ג'

או נשך או יצא דם
תקליעם קריטם פ
בשרת מנא ליזא
שטען פארשט
דחני בקדש באשטות
ברות
כל פסלי קדש קדשים
אומצור
שטן
קדשים
עצמן
מין לי אשכנז אלא
מן התורה ואשכנז אלא
כל פסל קדש
הלכתא כדברי הלזא
אזאן מעשה שיה
אשכנזי:
די אבה דיה אשכנז
גזל מען צורה למכר
על נשך מיד אלא
עד שחבר צורתו אמר
אשכנזי כען שפת
הצורה צורה בעלותא

בעזרה דכתיב בהן (ויקרא) בחל
 חלל מועד ואימורי קדשים קלים
 קרי' וספלו דכשכרין היתה חומת
 העזרה מחיצתה דהא הקטרה בעו
 מינן שאף כשנפלו תהא שם שריפתן
 ולהכי נקט אימורים דאי ניטמא בשרן
 של קדשים קלים דנחלל בכל העיר
 שריפתן נמי בכל העיר דרתנן
 קורפין לזוהי בחרושיה או על
 גגותיהן : **קדשים קלים** - דעני שריפה
 כלל בשאר פסולין חוץ מטומאה מגלן
 ומטומאה ליכא למילף דשאי עומאה
 דפסלה אף בחרומה ומעשר : **סלכא**
גמרי לה . וחטאת דלחרן לא
 אינערריכא לפרושי בה שריפה
 בלתיטוה וזבילתה אללא מטענה
 שהיה הוא דאישעני ולקמן פריך
 והבשר אשר יגע בכל טמא למה לי :
אפי' פיגול . שפסולו בגופו טעון
 עיבור לזרה והא דתנא דרבה בר
 אבהו לא איתפרש מהיכא : **מנא**
ליה . דעני עיבור לזרה פשיטא לן
 דעמא מחוס דגמר עון עון מטוהרת
 כתיב בפגול (סע ז) והפסל האוכלת
 ממנו עונה תשא וכתיב בגזר (סע
 יט) ואוכליו עונו ישא והאי קרא
 בגזר מוקמינן ליה בכריתות (דף
 ה.) בגזרה שוק כתיב כי את קודש
 ה' חילל וכתיב וסרפת את הגזרת
 באש לא יחלל כי קודש הוא וגממ
 פיגול מטוהר מה טוהר כבר שוכח
 לזריתו אף פיגול נריך שתעובר לזרה
 ולאגמר מטוהר ליגמרי' מחטא
 דלחרן שנשרפה בו ביום דכתיב ביה
 נמי עון ואותה נתן לכם לשאת את
 עון העדה ומשה הורה להם דכתיבי
 וייטב בעיניו : **כי האי גונא** . כי
 למאן דלמר בזבחים מפני איניטו
 שרפה בין למאן דלמר מפני טומאה
 שרפה לזריות בעיא עיבור לזרה
 : **סע** ואוראת שעה היתה ששרפה לב
 ביום : **ששריפתן בקדש** . שגריין

